

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/227/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215202599
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladislav Puškáš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8215202599.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Bardejov JUDr. Vladislav Puškáš v právnej veci žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004 proti žalovaným 1/ D. D., nar. XX.X.XXXX, D.. T. X, XXX XX P., 2/ J. L., nar. X.X.XXXX, D.. T. X, XXX XX P., zastúpený JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, Partizánska 45, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 7.719,99 Eur s príslušenstvom, dňa 2.6.2016 takto

rozhodol:

Žalovaní v 1. a 2. rade sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.587,21 Eur spolu s 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 7.809,49 Eur od 6.3.2015 do 9.3.2015, zo sumy 7.659,49 Eur od 10.3.2015 do 13.5.2015 a zo sumy 7.587,21 Eur od 14.5.2015 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Konanie v časti o zaplatenie 72,28 Eur s 5 % p.a. úrokom z omeškania od 14.5.2015 do zaplatenia sumy 7.587,21 Eur **z a s t a v u j e**.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Žalovaní v 1. a 2. rade sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi na trovách konania 379,66 Eur, v lehote 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podanou žalobou žiadal obom žalovaným uložiť povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.719,99 Eur spolu s 6,49 % p.a. úrokom za úver zo sumy 7.168,71 Eur od 1.4.2015 do zaplatenia a 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 7.659,49 Eur od 1.4.2015 do zaplatenia.

Žalobu odôvodňoval tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX bola so žalovanými I. a II. uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 29.3.2010, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovaným I. a II. mimoriadny medziúver vo výške 8.300,- Eur. Žalovaní I. a II. sa zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru 6,49 % p.a. pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 44,89 Eur a do pridelenia cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 24,07 Eur. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa žalovaní I. a II. zaviazali splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,7 % p.a. pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 68,96 Eur.

Žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Listom zo dňa 16.2.2015 žalobca vyzval žalovaných na doplatenie omeškaných splátok, pričom žalovaných

zároveň upozornil, že v prípade, ak omeškané splátky nebudú doplatené, žalobca bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti.

Nakoľko omeškané splátky neboli doplatené, žalobca dňa 5.3.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom.

Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 5.3.2015 bola celková výška dlžnej sumy 7.809,49 Eur, pričom pozostáva z istiny 7.168,71 Eur a z nezaplatených úrokov za úver a nezaplatených poplatkov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v celkovej výške 640,78 Eur.

Požadovaním predčasného splatenia úveru úverová zmluva nezaniká, žalobca v zmysle čl. VI. bod 3. a 4. úverovej zmluvy úročí istinu dohodnutým úrokom za úver vo výške 6,49 % p.a. a zároveň celý zostatok dlhu ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a.

Ku dňu 31.3.2015 je výška žalobcovej pohľadávky 7.719,99 Eur, pričom pozostáva z istiny 7.168,71 Eur, nezaplatených úrokov za úver a z nezaplatených poplatkov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 490,78 Eur, 6,49 % p.a. úroku za úver od 6.3.2015 do 31.3.2015 vo výške 33,14 Eur a 5 % p.a. úroku z omeškania od 6.3.2015 do 31.3.2015 vo výške 27,36 Eur.

Po podaní žaloby žalobca súdu oznámil, že svoju žalobu berie podľa § 96 O.s.p. čiastočne späť v časti o zaplatenie istiny o sumu 72,28 Eur, ktorú žalovaní dňa 13.5.2015 uhradili.

V rámci prípravy veci na pojednávanie súd žalobcu vyzval jeho žalobu doplniť presnou špecifikáciou uplatneného nároku.

V reakcii na výzvu súdu žalobca v prvom rade poukázal na skutočnosť, že aj keď nevyklučuje, že na predmetný právny vzťah sa majú aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ako aj príslušné ustanovenia právnych predpisov upravujúce právne vzťahy účastníkom ktorých je spotrebiteľ, prijatých na ochranu spotrebiteľa, zmluva o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 29.3.2010 je zmluvou o úvere, na ktorú sa v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka v platnom znení vzťahujú príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a to v rozsahu neodporujúcom úprave chrániacej postavenie spotrebiteľov. Skutočnosť, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a násl. Občianskeho zákonníka) sú začlenené práve do Občianskeho zákonníka automaticky neznamená, že sa na všetky právne vzťahy, účastníkom ktorých je spotrebiteľ a dodávateľ, majú aplikovať výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo potvrdzuje aj prijatie novely Občianskeho zákonníka, konkrétne § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka tretia veta, ktorá znie „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Predmetnou novelou pri zachovaní pôvodného znenia ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa žalobcu, zákonodarca považoval za potrebné prijať výslovnú úpravu prednostnej aplikácie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské právne vzťahy, čo je dôkazom o tom, že dovtedajšie znenie Občianskeho zákonníka neposkytovalo základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, žalobca má za to, že nároky vzniknuté pred 1.4.2015 z právnych vzťahov založených zmluvou o úvere je potrebné jednoznačne posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, v rozsahu, v akom neodporuje úprave obsiahnutej v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ako aj príslušným ustanoveniam právnych predpisov upravujúce právne vzťahy, účastníkom ktorých je spotrebiteľ, prijatých na ochranu spotrebiteľa.

V ďalšej časti svojho podania žalobca špecifikuje žalobou uplatnený nárok tak, že istinu žalovanej sumy predstavuje suma poskytnutých peňažných prostriedkov, ktorá sa rovná súčtu položiek označených v špecifikácii žalovanej sumy ako výplata medziúveru zo dňa 6.4.2010 vo výške 4.788,99 Eur a vo výške 1.851,01 Eur, zo dňa 5.5.2010 vo výške 1.527,40 Eur a položiek naučtovaných v špecifikácii žalovanej sumy dňa 6.4.2010 vo výške 116,10 Eur a 16,50 Eur (vzhľadom na čl. II. zmluvy, podľa ktorého sa poplatok za mimoriadny medziúver a za biankozmenku zaúčtuje pri prvej výplate mimoriadneho medziúveru, takže celková výška vyplateného mimoriadneho medziúveru bude znížená o výšku týchto poplatkov).

Istina predstavovala základ pre výpočet úroku z mimoriadneho medziúveru, ktorého úroková sadzba bola v zmluve dohodnutá vo výške 6,49 % p.a. Vzhľadom na postupné vyplácanie medziúveru, istina vo výške 8.300,- Eur bola základom pre výpočet mimoriadneho medziúveru až dňom poslednej splátky medziúveru, t. j. 5.5.2010.

V zmysle zmluvy sa žalovaní zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru 6,49 % p.a. pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 44,89 Eur a do pridelenia cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 24,07 Eur.

Vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 5.3.2015 došlo k zúčtovaniu nasporenej sumy na účte zmluvy o stavebnom sporení so sumou poskytnutého mimoriadneho medziúveru. Istina mimoriadneho medziúveru tak ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola znížená na sumu 7.168,71 Eur, čo je rozdiel sumy poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 8.300,- Eur a sumy nasporenej na účte zmluvy o stavebnom sporení vo výške 1.131,29 Eur (položka zo dňa 5.3.2015 v špecifikácii). Sumu 640,78 Eur predstavujú nezaplatené úroky za úver a poplatky ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pričom úhradu nezaplatených poplatkov si žalobca uplatňuje v zmysle čl. V. bod 2 zmluvy.

Vklady žalovaných po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru boli v súlade s ustanovením § 330 Obchodného zákonníka započítané na úhradu príslušenstva pohľadávky. Následne vklady žalovaných pripísané na účet od 1.4.2015 boli vzhľadom na ustanovenie § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka započítavané najprv na istinu žalovanej sumy.

Vyhlásením mimoriadnej splatnosti nezaniká povinnosť dlžníka platiť úroky mimoriadneho medziúveru. Žalobca preto úročí istinu žalovanej sumy aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti dohodnutým úrokom za úver (6,49 % p.a.), a to až do zaplatenia. S poukazom na vklady žalovaných po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 9.3.2015 a zo dňa 13.5.2015 bola základom pre výpočet úrokov z úveru a) od 6.3.2015 do 13.5.2015 suma 7.168,71 Eur, b) od 14.5.2015 do zaplatenia sumy 7.096,43 Eur. Suma 33,14 Eur uvedená v špecifikácii žalovanej sumy zo dňa 31.3.2015 preto predstavuje 6,49 % p.a. úroky za úver zo sumy 7.168,71 Eur za obdobie od 6.3.2015 do 31.3.2015.

Žalovaní neplnením svojich povinností splácať úver riadne a včas sa dostali do omeškania a preto žalobca úročí celú nezaplatenú sumu úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a., a to od 6.3.2015 až do jej zaplatenia (článok VI. bod 3. a 4. zmluvy). Nárok na úrok z omeškania vyplýva aj z ustanovenia § 369 Obchodného zákonníka, pričom žalobca si dovoľuje tvrdiť, že výška úroku z omeškania dohodnutá v zmluve je v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z.

S poukazom na vklady žalovaných po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 9.3.2015 a zo dňa 13.5.2015 bola základom pre výpočet úrokov z omeškania a) od 6.3.2015 do 9.3.2015 suma 7.809,49 Eur, b) od 10.3.2015 do 13.5.2015 suma 7.659,49 Eur, c) od 14.5.2015 do zaplatenia suma 7.587,21 Eur. Sumu 27,36 Eur uvedenú v špecifikácii žalovanej sumy predstavujú 5 % p.a. úroky z omeškania za obdobie od 6.3.2015 do 31.3.2015.

Žalovaný v rade druhom vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe žalobcu potvrdil vznik záväzkového vzťahu so žalobcom na základe zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX v spojitosti so zmluvou o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 29.3.2010, v rámci ktorého žalobca poskytol žalovaným mimoriadny medziúver vo výške 8.300,- Eur. Právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Z uvedeného vyplýva, že záväzkový vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou, ktorej predmetom

bolo poskytnutie úveru je spotrebiteľským úverom a to podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku právneho vzťahu (t. j. 9.3.2010) a zároveň ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z.z. ako i Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko pri jej uzatváraní konal žalovaný v 2. rade (fyzická osoba - nepodnikateľ) ako dlžník v pozícii spotrebiteľa a veriteľ - žalobca (obchodná spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské úvery) v pozícii dodávateľa.

S poukazom na ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka druhoradý žalovaný má zato, že strata výhody splátok je obligatórne podmienená splnením istých podmienok zo strany žalobcu ako veriteľa. Ak chce veriteľ toto právo uplatniť, môže tak urobiť len ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej 3-mesačná lehota. Až po jej uplynutí nastane strata výhody splátok upravená v § 565 Občianskeho zákonníka. Ak veriteľ nevyužije svoje právo požadovať splatenie celého dlhu, je naďalej oprávnený požadovať zaplatenie splátky, ktorá sa už stala splatnou. Pred uplynutím uvedenej lehoty nie je veriteľ oprávnený žiadať od dlžníka splnenie celého dlhu naraz. Zároveň veriteľ musí vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15-dňovej lehote. Žalovaný v rade 2. o mimoriadnej splatnosti úveru, resp. o omeškaní so splácaním mesačných splátok nebol informovaný, resp. neobdržal o týchto skutočnostiach riadnu poštovú zásielku.

Bez ohľadu na uvedené, žalovaný v 2. rade namieta platnosť zmluvných podmienok zmluvy, ktoré sa týkajú omeškania a odstúpenia od zmluvy a podľa názoru žalovaného v 2. rade sú tieto nekalými podmienkami a teda sú neplatné. Za takú považuje napríklad čl. VII. Bod 6 zmluvy v znení - Odstúpením od tejto zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia pohľadávky. V tejto súvislosti dáva žalovaný v 2. rade do pozornosti čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Žalovaný v 2. rade v ďalšej časti svojho vyjadrenia cituje ustanovenie § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka i § 54 ods. 1 a 2 toho istého zákona. Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách, už zaoberala. Najvyšší súd Slovenskej republiky v jednom zo svojich rozhodnutí konštatoval: Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (Uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo143/98).

V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 182/2011).

Podľa žalovaného v druhom rade niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napríklad zmluvná pokuta). Po splatnosti sa síce platí úrok, ale úrok z omeškania. Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaných, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ/žalovaný v 2. rade popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa/žalovaného v 2. rade, a teda predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa/žalovaného v 2. rade oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa a teda žalovaného v 2. rade pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Zároveň žalovaný v 2. rade súdu zdôrazňuje, že ide o podmienky, ktoré ako spotrebiteľ so žalobcom individuálne nedojednal, resp. nemohol ovplyvniť ich obsah, resp. obsah zmluvy pri jej uzatváraní.

Z dôvodu všetkých vyššie uvedených skutočností, žalovaný v 2. rade súdu navrhuje, aby žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného v 2. rade uviedol: Už v písomnom podaní zo dňa 12.10.2015 žalobca uviedol, že splátky žalovaných vyplývajú z výpisu z účtu. Splátky žalovanými boli vykonávané podľa čl. II. zmluvy na účet stavebného sporenia, pričom tieto boli následne v plnej výške preúčtované na účet medziúveru. V prípade, ak úhrady žalovaných prevyšovali sumu mesačnej splátky úrokov mimoriadneho medziúveru, v prevyšujúcej časti boli preúčtované v prospech účtu stavebného sporenia. Posledný vklad žalovaných do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bol vykonaný dňa 6.6.2014, žalovaní sa preto dostali do omeškania s plnením v zmysle zmluvy, v dôsledku čoho žalobca listom zo dňa 16.2.2015 (po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky) vyzval žalovaných na úhradu dlžných splátok a zároveň upozornil na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Predmetný list bol doručený žalovaným dňa 19.2.2015, čo je zrejme aj z doručeníek tvoriacich súčasť

súdneho spisu. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, či sa žalovaní s doručenou zásielkou skutočne oboznámili. Rozhodujúce je, či sa uvedená zásielka dostala do sféry ich dispozície. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2012 sp. Zn. 4Mcd0 14/2011.

Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 5.3.2015 si obaja žalovaní prevzali osobne, čo potvrdili podpisom doručenky tvoriacej súčasť súdneho spisu. Pokiaľ žalovaný v druhom rade spochybňuje, že na doručenke je jeho podpis, toto tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázal. Vzhľadom na povahu doručenky ako verejnej listiny, možno vychádzať z tvrdenia, že podpis na doručenke patrí žalovanému v druhom rade.

Vzhľadom na uvedené, žalobca má za to, že splatnosť úveru bola vyhlásená v súlade so zákonom a žalovaní boli o tejto skutočnosti upovedomení v súlade so zákonnými ustanoveniami.

Skutočnosť, že záväzok žalovaných patrí do BSM žalovaných, podľa názoru žalobcu nemá žiaden vplyv na výsledok tohto konania. Aj prípadná dohoda o plnení tohto záväzku medzi manželmi uzavretá v rámci vyporiadania BSM je dohodou dvojstrannou, ktorá nezaväzuje žalobcu ako tretiu osobu. Vychádzajúc z povahy solidárneho záväzku, veriteľ má samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému alebo niekoľkým alebo oproti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne.

Pokiaľ žalovaný v 2. rade poukazuje na neplatnosť čl. VII. bod 6 zmluvy, ktorý oprávňuje žalobcu požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky aj po odstúpení od zmluvy, žalobca uvádza, že uvedené ustanovenie nebolo žalobcom aplikované, lebo v predmetnom prípade nedošlo k odstúpeniu od zmluvy.

Nárok na zaplatenie úrokov za úver aj po splatnosti dlhu nevyklučujú žiadne ustanovenia Obchodného zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, či predchádzajúceho zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, dokonca ani ustanovenie § 52 a násl. Občianskeho zákonníka.

Nárok na úrok za úver až do reálneho vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov nie je zmluvným dojednaním, zmluvnou podmienkou podľa § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ktorej neprijateľnosť by mala byť posudzovaná a ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Nárok na úrok za úver vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497, § 502 a § 503). Názor, podľa ktorého veriteľovi prináleží úrok za úver za skutočnú dobu užívania peňažných prostriedkov, teda do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení z dňa 16.12.2015 č. k. 13Cb 117/2015.

Pokiaľ žalovaný v rade druhom poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. Zn. 4Obo 143/1998 treba podotknúť, že záver tohto rozhodnutia jednoznačne neodôvodňuje stratu nároku na úrok za úver po splatnosti dlhu, nakoľko sa vôbec nezaobrá právnou argumentáciou nároku veriteľa na úroky za úver po splatnosti úveru a už vôbec nie konkrétnymi ustanoveniami právnych predpisov, z ktorých vychádza. Preto pokiaľ ide o odôvodnenie nároku veriteľa na úrok za úver po splatnosti úveru, žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 8.1.2016 č.k. 43Cob 239/2015-143. Hoci žalobca nesúhlasí s aplikáciou § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na právny vzťah založený zmluvou z dôvodov uvádzaných vo svojom predchádzajúcom podaní zo dňa 12.10.2015 o aplikácii Obchodného zákonníka na predmetný právny vzťah, ani toto ustanovenie nevyklučuje nárok na úroky za úver po splatnosti úveru. Predmetom plnenia dlžníka v prípade zmluvy o úvere nie je len vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale i platenie úrokov za úver. Citované ustanovenie priznáva nárok na úroky z omeškania popri plnení, ktorým je nepochybne aj platenie úroku za úver. Administratívny strop sa vzťahuje výlučne na sankcie za omeškание (úroky z omeškания, zmluvné pokuty, akékoľvek iné plnenia za omeškание spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov), nie na úroky za úver ako odplaty za poskytnuté plnenie, pri ktorých sankčná povaha absentuje. Inak povedané niet zákonného kogentného pravidla vylučujúceho nárok veriteľa na úroky popri úrokoch z omeškания. Napokon, ak by sa aj vychádzalo z názoru, podľa ktorého veriteľ stráca nárok na úrok za úver po splatnosti úveru, dospeli by sme k záveru, podľa ktorého sa veriteľ uplatnením práva podľa § 565 Obchodného zákonníka dostáva do horšieho postavenia ako pred jeho uplatnením, nakoľko stráca nárok na odplatu za poskytnuté peňažné

prostriedky a dlžník do pozície výhodnejšej, nakoľko užíva peňažné prostriedky zadarmo, hoci dôvod, ktorý viedol veriteľa k zospoplatneniu úveru bol práve na strane dlžníka. Takýto záver je nielen nelogický, ale aj v rozpore so zákonom a preto je potrebné ho jednoznačne zamietnuť.

Žalovaný v 2. rade v reakcii na toto vyjadrenie žalobcu opätovne zdôraznil, že od žalobcu si neprevzal žiadne poštové zásielky ohľadom výziev na zaplatenie, resp. oznámenie o mimoriadnom zospoplatnení úveru. Dlhé roky turnusovo pracuje v zahraničí a toho času so svojou manželkou, ktorá je žalovanou v 1. rade, je v rozvodovom konaní. Z tohto dôvodu nemal ani len objektívnu možnosť poznať obsah písomností, ktoré mu mal žalobca zasielať. Túto skutočnosť v podstate potvrdila žalovaná v 1. rade keď uviedla, že s ním nežije v spoločnej domácnosti a spolu nekomunikujú. Žalovaný v 2. rade má za to, že žalovaný v 1. rade pravdepodobne nechcel, aby sa žalovaný v 2. rade dozvedel, že úver nie je splácaný, preto ho o poštových zásielkach žalobcu neinformoval. Celú vzniknutú situáciu, t. j. mimoriadne zospoplatnenie úveru a v konečnom dôsledku aj predmetné súdne konanie zapríčinila svojim správaním žalovaná v 1. rade. Byt, na rekonštrukciu ktorého sa úver použil, bol z iniciatívy žalovanej v 1. rade predaný, ktorá jeho predaj aj zabezpečovala a aj keď peňažné prostriedky z tohto predaja mali byť v prvom rade použité na úhradu dlhu z tohto úveru, žalovaná v 1. rade ich použila na úhradu záväzku voči Slovenskej sporiteľni, a.s. a záväzku u správcu bytového domu.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti je zřejmé, že žalovaný v 2. rade svojim správaním nedal žiadny podnet, aby si žalobca musel svoje nároky uplatniť súdnou cestou. Ak by však súd napriek uvedenému dospel k záveru, že aj žalovaný v 2. rade je povinný uhradiť dlžnú čiastku žalobcovi, vzhľadom na svoju finančnú situáciu nebude schopný záväzok voči žalobcovi uhradiť naraz, ale iba prostredníctvom prípadných splátok.

K právnej stránke veci žalovaný v 2. rade uvádza, že nesúhlasí s vyjadrením žalobcu v časti úrokov za úver, resp. s uplatňovaním si úrokov za úver aj po zosplatnení úveru. V tomto smere opätovne poukazuje na aplikačnú prax súdov, v znení ako v predchádzajúcom vyjadrení. V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 182/2011).

Hoci existujú aj odlišné názory, podľa ktorých dispozitívna norma neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou, tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (tak ako to uvádza žalobca), zásadný posun v prejednávanej otázke predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach judikatúra Súdneho dvora Európskej únie. Súdny dvor výkladom Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11, A4/4). Na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe napriek požiadavke dôvery (dobrej viery - neoficiálny preklad) treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou pri individuálnom dojednaní“.

S poukazom na to má žalovaný v druhom rade za to, že „dohoda“ o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie od dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V ďalšej časti svojho vyjadrenia žalovaný v 2. rade poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015, sp. zn. 6Co 190/2014. Z tohto rozsudku vyvodzuje záver, podľa ktorého ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade, podľa žalovaného v druhom rade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene

záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd podľa žalovaného v druhom rade takýto stav nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa žalovaného v 2. rade keďže jednorazovým zospoplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keď spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú výhradne len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účet je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

Žalobca vo svojom vyjadrení argumentuje, že niet žiadnych zákonných ani zmluvných ustanovení limitujúcich povinnosť platiť úroky za úver. Žalovaný v 2. rade však poukazuje nato, že takýto mechanizmus existuje - ide o opatrenie súdnej moci v štáte s cieľom naplniť ciele už predtým spomínanej smernice o nekalých zmluvných podmienkach. Zároveň žalovaný v 2. rade zdôrazňuje, že nie je správne na tento prípad aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nakoľko v tomto prípade ide o vzťah medzi dodávateľom (žalobca) a spotrebiteľom (žalovaný). Z uvedeného dôvodu preto žalovaný dáva do pozornosti § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené žalovaný v druhom rade navrhuje, aby súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Žalovaná v prvom rade rovnako ako žalovaný v druhom rade potvrdila uzavretie zmluvy o stavebnom sporení a na jej základe aj zmluvy o poskytnutí medziúveru a stavebného úveru dňa 29.3.2010 medzi žalobcom a žalovanými. Na základe uvedených zmlúv žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 8.300,- Eur. Keďže žalovaní prestali medziúver splácať riadne a včas, vyhlásil žalobca mimoriadnu splatnosť zostatku úveru, ktorá je predmetom súdneho sporu.

Žalovaná v 1. rade poukázala na skutočnosť, že záväzkový vzťah je spotrebiteľským vzťahom a zmluvy uvedené vyššie sú spotrebiteľské zmluvy, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 52 a násl. Občianskeho zákonníka ako aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. i Smernica Rady č. 93/13/EHS z 15.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Výška odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov, najvyššie prípustná výška odplaty ako i omeškanie s plnením peňažného dlhu upravuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení. Žalovaná v 1. rade poukázala na obsah vyjadrenia žalovaného v 2. rade včítane jeho vyjadrenia, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu nebude schopný svoj záväzok voči žalobcovi uhradiť jednorazovo, ale iba prostredníctvom prípadných splátok. Rovnaký názor zastáva aj žalovaná v prvom rade, ktorá nie je schopná z hľadiska finančného a jej príjmov jednorazovo splatiť žalobcom požadovanú sumu. Ak súd zväží a po dokazovaní uzná povinnosť žalovaných zaplatiť požadované plnenia navrhuje, aby sa toto uskutočnilo v mesačných splátkach po 200,- Eur. Záverom navrhla, aby súd preveril špecifikáciu uplatneného nároku ako aj špecifikáciu príslušenstva, zákonnosť postupu žalobcu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a po dokazovaní rozhodol súlade s platným právnym stavom.

V súlade s ustanovením § 115 ods. 1 O.s.p. súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal žalobcu, žalovanú v prvom rade, žalovaného v druhom rade a jeho právneho zástupcu. Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, aj keď mu predvolanie na pojednávanie bolo riadne a včas doručené (§ 115 ods. 2 O.s.p.), lebo predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 16.5.2016. Elektronickým

podaním súdu doručeným dňa 1.6.2016 žalobca ospravedlnil voju neúčast' na pojednávajú, pričom súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti. Na pojednávajú sa nedostavil ani žalovaný v rade druhom, pričom predvolanie na pojednávajú prevzal dňa 31.5.2016, v dôsledku čoho u tohto účastníka konania nebola zachovaná lehota na prípravu na pojednávajú v zmysle ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. Na pojednávajú prítomný právny zástupca žalovaného v rade druhom, u ktorého lehota na prípravu na pojednávajú v zmysle ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. zachovaná bola, lebo predvolanie na pojednávajú prevzal dňa 16.5.2016, prehlásil, že žalovaný v druhom rade má vedomosť o pojednávajú a vyslovil súhlas s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti napriek tomu, že lehota na prípravu na pojednávajú nie je u neho zachovaná. Žalovanej v prvom rade, ktorá sa na pojednávajú dostavila, predvolanie na pojednávajú bolo doručené dňa 16.5.2016, teda riadne a včas.

Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a žalovaného v druhom rade, keď pre takýto postup boli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Žalobca pri riadnom a včasnom doručení predvolania na pojednávajú nepožiadal o odročenie pojednávajú, ale naopak s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti výslovne súhlasil a aj keď u žalovaného v druhom rade lehota na prípravu na pojednávajú nebola zachovaná, tento účastník konania bol na pojednávajú riadne zastúpený právnym zástupcom a žalovaný v 2. rade s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti aj za tejto situácie súhlasil.

Vykonaním dokazovania výsluchom žalovaných, oboznámením sa so zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzavretou žalobcom so žalovanými dňa 10.3.2010 (súd vo vzťahu ku dňu uzavretia zmluvy považuje za potrebné uviesť, že súd na kópii zmluvy predloženej žalobcom súdu spolu so žalobou je uvedený dátum 10.3.2010, pričom žalobca v žalobe ako deň uzavretia zmluvy uvádza deň 29.10.2013; keďže však účastníci obsah žalobcom predloženej kópie zmluvy nespochybňovali súd, čo do dátumu uzavretia zmluvy, vychádzal z jej písomného vyhotovenia vo fotokópii predloženej žalobcom súdu), upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 16.2.2015 s pripojenými poštovými doručenkami, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 5.3.2015 s pripojenými poštovými doručenkami, výpisom z účtu medziúveru, vyjadreniami účastníkov konania, inými v spise pripojenými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

Na základe zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX žalobca dňa 29.3.2010 uzavrel s oboma žalovanými zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX, na základe ktorej obom žalovaným ako spoludlžníkom poskytol úver vo výške 8.300,- Eur s tým, že po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj „Všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení“ sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver vo výške cca 4.980,- Eur. Úroková sadzba mimoriadneho medziúveru bola stanovená vo výške 6,49 % p.a. a úroková sadzba stavebného úveru bola stanovená vo výške 4,7 % p.a. Do pridelenia cieľovej sumy stavebného sporenia sa žalovaní ako dlžníci zaviazali vkladat' na účet stavebného sporenia mesačné vklady minimálne vo výške 24,07 Eur a zároveň splácať úroky z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 44,89 Eur vždy do 15. dňa mesiaca. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa žalovaní zaviazali splácať stavebný úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 68,96 Eur.

Žalobca tvrdí, že žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Listom zo dňa 16.2.2015 žalobca vyzval žalovaných na doplatenie omeškaných splátok s upozornením na možnosť žiadať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti, v prípade, ak omeškané splátky nebudú doplatené. Žalovaní na upozornenie nereagovali, preto žalobca dňa 5.3.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru. K uvedenému dňu podľa žalobcu bola celková výška dlžnej sumy 7.809,49 Eur pozostávajúca z istiny 7.168,71 Eur a nezaplatených úrokov za úver a poplatkov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v celkovej výške 640,78 Eur.

Žalovaní vo svojich písomných podaniach i pri výsluchu pred súdom uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení i zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere o obsahu ako tvrdí žalobca a ako vyplýva z písomného vyhotovenia predloženého žalobcom spolu so žalobou, potvrdili. Rovnako tak potvrdili poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 8.300,- Eur za podmienok tvrdených žalobcom v žalobe i tvrdenie žalobcu, že medziúver prestali splácať. Tieto skutočnosti súd považuje

za nesporné nielen medzi účastníkmi konania, ale aj pre súd. Súd preto nepovažuje za účelné sa týmito nespornými skutočnosťami podrobnejšie zaoberať, dodáva iba, že vychádzajúc z výpisu z účtu medziúveru, poslednú splátku medziúveru žalovaní zaplatili dňa 6.6.2014 a to vo výške 120,- Eur.

Žalovaný v druhom rade vo svojich písomných vyjadreniach napriek tomu navrhol žalobu žalobcu voči nemu zamietnuť a to z troch dôvodov: 1/ úver poskytnutý žalobcom žalovaným na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzavretý žalobcom so žalovanými dňa 10.3.2010 je úverom spotrebiteľským podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase vzniku právneho vzťahu, t. j. 9.3.2010 a zároveň podľa § 52 a násl. Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z.z. ako i Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, 2/ nenastali podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, 3/ podmienky zmluvy týkajúce sa omeškania a odstúpenia od zmluvy sú neplatné. Žalovaná v 1. rade sa k námietkam vzneseným žalovaným v 2. rade pripojila a zároveň požiadala súd preveriť špecifikáciu žalobcom uplatneného nároku ako aj špecifikáciu príslušenstva, zákonnosť postupu žalobcu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s tým, aby následne súd rozhodol v súlade s platným právnym stavom.

Vzhľadom na uvedené a stanovisko žalobcu súd sa preto v dôvodoch tohto rozsudku zaoberá iba skutočnosťami namietanými žalovanými, ktoré medzi účastníkmi považuje za sporné.

Pre rozhodnutie o žalobcom uplatnenom nároku je v prvom rade potrebné ustáliť o aký právny vzťah medzi účastníkmi ide a ktoré konkrétne zákonné ustanovenia je treba použiť.

Nieť sporu o tom, že nech už je zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania dňa 10.3.2010 pomenovaná akokoľvek, jej obsahom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovaným vo forme úveru, preto ide o úverovú zmluvu.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení ku dňu 10.3.2010, t.j. ku dňu uzavretia zmluvy medzi účastníkmi, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o úvere (§ 497 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zasielateľskej zmluvy (§ 601 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o inkase (§ 692 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>), zmluvy o bežnom účte (§ 708 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20091201.html>>).

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia základná právna úprava každého úveru je daná ustanoveniami Obchodného zákonníka, lebo úver ako taký je absolútnym obchodnoprávnym vzťahom, nehľadiac na právnu povahu zmluvných strán. V dôsledku uvedeného aj úver poskytnutý žalobcom žalovaným podľa zmluvy zo dňa 10.3.2010 je nutné, čo do základu, posúdiť podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o úvere, konkrétne podľa ustanovení § 497 a násl.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky

vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

Konštatovanie súdu o použití ustanovení Obchodného zákonníka na posúdenie zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania však neznamená, že súd odmieta stanovisko žalovaných, podľa ktorého žalobcom poskytnutý úver je úverom spotrebiteľským.

Podľa § 52 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy medzi účastníkmi, t. j. ku dňu 10.3.2010, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Žalobca, ktorý úver žalovaným poskytol je právnickou osobou zapísanou v obchodnom registri (Obchodný register Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sa, vložka číslo: 479/B) s predmetom podnikania okrem iného: poskytovania úverov stavebným sporiteľom, poskytovanie úverov zo zdrojov mimo fondu stavebného sporenia na stavebné účely i poskytovanie spotrebiteľských úverov zo zdrojov mimo fondu stavebného sporenia na financovanie vybavenia domácnosti. Žalobcu tak, vzhľadom na predmet jeho činnosti, je nutné považovať za dodávateľa v zmysle odseku 3 citovaného ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka. Žalovaní, ktorým úver bol poskytnutý, sú fyzické osoby, ktoré pri uzatváraní a plnení úverovej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, preto nesporne mali v čase uzatvárania zmluvy so žalobcom a doteraz majú postavenie spotrebiteľov. Súd preto, v zhode so žalovanými, zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere nimi uzavretú so žalobcom dňa 10.3.2010, z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok v spore, považuje za zmluvu spotrebiteľskú.

Takému hodnoteniu zmluvy sa nebráni ani žalobca. Dodáva však, že napriek tomu zmluvu uzavretú so žalovanými je treba právne posudzovať nie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ale podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Podľa žalobcu skutočnosť, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a násl. Občianskeho zákonníka) sú začlenené práve do Občianskeho zákonníka automaticky neznamená, že sa na všetky právne vzťahy, účastníkom ktorých je spotrebiteľ a dodávateľ, majú aplikovať výlučne

ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tento záver, podľa žalobcu, potvrdzuje aj prijatie novely Občianskeho zákonníka, konkrétne § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka tretia veta, ktorá znie: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Predmetnou novelou zákonodarca považoval za potrebné prijať výslovnú úpravu prednostnej aplikácie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské právne vzťahy, čo je dôkazom o tom, že dovtedajšie znenie Občianskeho zákonníka neposkytovalo základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, žalobca má za to, že nároky vzniknuté pred 1.4.2015 z právnych vzťahov založených zmluvou o úvere je potrebné jednoznačne posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka v rozsahu, v akom neodporuje úprave obsiahnutej v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ako aj príslušným ustanoveniam právnych predpisov upravujúce právne vzťahy účastníkom ktorých je spotrebiteľ, prijatých na ochranu spotrebiteľa. S týmto záverom žalobcu nie je možné súhlasiť. Na rozdiel od žalobcu súd v zhode so žalovaným v rade druhom má za to, že aj keď veta tretia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, vstúpila do účinnosti od 1. apríla 2015, ustanovenia Občianskeho práva je nutné použiť nielen na právne vzťahy založené zmluvou o úvere uzavretou po dni účinnosti tohto zákonného ustanovenia, ale v rovnakom rozsahu aj na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, založené zmluvou o úvere uzavretou pred dňom účinnosti ustanovenia o prednostnom použití Občianskeho zákonníka, t. j. pred dňom 1.4.2015. Toto ustanovenie bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom číslo 102/2014 Z.z., ktorý nemá prechodné ustanovenie, preto týmto zákonným ustanovením sa riadia aj právne vzťahy vzniknuté pred

dňom jeho účinnosti (k rovnakému právnomu záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku zo dňa 21.4.2015 sp. zn. 3MCdo 24/2014). V zmysle uvedeného tak aj na právny vzťah vyplývajúci zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, účastníkmi uzavretej dňa 10.3.2010 je treba prednostne použiť príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď zmluva bola uzavretá pred 1.4.2015 a v čase jej uzavretia prednostné použitie ustanovení Občianskeho zákonníka ešte v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ešte takto výslovne vyjadrené nebolo.

Vzhľadom na uvedené a v súlade s ustanovením § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách) i s už konštantnou judikatúrou súdov Slovenskej republiky súd zmluvu dňa 10.3.2010 uzavretú účastníkmi konania podrobil súdnej kontrole z hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka ale tiež Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 (ďalej iba „Smernica“).

Podľa článku 3 ods. 1 Smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa článku 3 ods. 2 Smernice podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka bola individuálne dohodnutá, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú predbežnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa článku 5 Smernice v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť v zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa.

Podľa § 53 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu 10.3.2010, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,

- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
- k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku,
- l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,
- m) v prípade čiastočného alebo úplného nesplnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,
- n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predlži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,
- o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,
- p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,
- r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva k nehnuteľnosti je pri spotrebiteľskej zmluve neprípustné. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20100301.html>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu 10.3.2010, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. V pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky sa výklad priaznivejší pre spotrebiteľa neuplatní, ak právo na príslušnom orgáne uplatňuje právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca na základe zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX dňa 10.3.2010 uzavrel so žalovanými zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX X XX a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX o obsahu ako vyplýva z jej písomného vyhotovenia, žalobcom predloženého súdu. Rovnako medzi nimi nebolo sporu o tom, že žalobca na základe tejto zmluvy poskytol obom žalovaným ako spoludlžníkom úver vo výške 8.300,- Eur za podmienok uvedených v zmluve a žalovaní v priebehu konania nepopreli tvrdenie žalobcu o ich omeškaní s platením zmluvne dohodnutých splátok. Tieto skutočnosti súd preto ako to uviedol už aj v predchádzajúcej časti tohto rozsudku považoval za nesporné.

Žalobca tvrdí, že žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Keďže žalovaní nereagovali na výzvu žalobcu doplatiť omeškané splátky v zmysle listu zo dňa 16.2.2015 a omeškané splátky nedoplatili, žalobca dňom 5.3.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru s príslušenstvom.

Vrátenie úveru bolo účastníkmi dohodnuté formou splátok. Žalobca o zaplatenie celého zostatku úveru ku dňu 5.3.2015 preto mohol žiadať, len za splnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovení § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda iba v prípade, že takáto možnosť bola účastníkmi dohodnutá,

pričom žalobca tak mohol urobiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil žalovaných v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Žalovaný v rade druhom vznik práva žalobcu vyzvať žalovaných na predčasné splatenie zostatku úveru vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 10.12.2015 poprel. Podľa neho ak veriteľ svoje právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky nevyužije do splatnosti najbližšej splátky po vzniku tohto práva v zmysle podmienok daných ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka, toto jeho právo zaniká. Žalobca svoje právo žiadať predčasné splatenie úveru neuplatnil v lehote do splatnosti nasledujúcej splátky a tak mu toto právo zaniklo. Žalobca preto môže žiadať iba plnenie v splátkach. Navyiac žalobca pred podaním žaloby mu nedoručil upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani samotné uplatnenie práva na predčasné splatenie úveru.

Z výpisu z úverového účtu žalovaných vyplýva, že žalovaní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru poslednú splátku úveru zaplatili dňa 6.6.2014. Ďalšie splátky úveru, splatné vždy do 15. dňa v mesiaci, žalovaní neuhradili.

Účastníci konania v zmluve o úvere dohodli možnosť žalobcu ako veriteľa požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti, o čom svedčí časť VI. bod 3 zmluvy o úvere. V dôsledku omeškania žalovaných so splácaním úveru počnúc splátkou splatnou v mesiaci jún 2014 žalobcovi tak, za splnenia podmienok uvedených v ustanoveniach § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vzniklo právo žiadať predčasné splatenie úveru, lebo toto právo bolo v zmluve dohodnuté (§ 565 Občianskeho zákonníka).

Žalobca spolu so žalobou súdu predložil listy zo dňa 16.2.2015 adresované žalovaným, z obsahu ktorých vyplýva, že oboch žalovaných upozorňuje na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pokiaľ žalovaní do 25.2.2015 neuhradia dlžné splátky. Ďalším listom zo dňa 5.3.2015 opäť adresovaným oboj žalovaným, žalobca oznámil žalovaným, že uvedeným dňom, t. j. dňom 5.3.2015 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru a zároveň žalovaných vyzval vrátiť v lehote 30 dní odo dňa mimoriadnej splatnosti celú dlžnú sumu vrátane príslušenstva, ktorá k 5.3.2015 predstavuje 7.809,49 Eur.

Zo žalobcom predložených fotokópií poštových doručení súd zistil, že list žalobcu zo dňa 16.2.2015, ktorým upozorňuje na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bol oboj žalovaným doručený dňa 19.2.2015 ako doporučená zásielka (za žalovaného v druhom rade zásielku vo forme doporučenej zásielky podľa záznamu na poštovej doručienke prevzal, v súlade s Poštovým poriadkom, syn) a list žalobcu zo dňa 5.3.2015, ktorým žalobca mimoriadnu splatnosť úveru dňom 5.3.2015 vyhlásil, bol ako poštová zásielka do vlastných rúk žalovanej v prvom rade doručený dňa 27.3.2015 a žalovaného v druhom rade dňa 16.3.2015.

Vzhľadom na uvedené, nemôžu byť pochybnosti o tom, že žaloba využil svojej právo vyhlásiť pre omeškanie dlžníkov predčasnú splatnosť úveru, úhrada ktorého v zmluve bola dohodnutá v splátkach i že tak urobil v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

K námietkam vzneseným žalovaným v 2. rade súd uvádza: Žalobca pri doručovaní listov postupoval v zhode so zmluvne dohodnutým spôsobom doručovania tak, ako bol dohodnutý v čl. XXI. bod 5 Všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby (znenie január 2009), ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere (článok VIII. bod 1 zmluvy), pričom súd nezistil také skutočnosti, ktoré by spochybňovali údaje na poštovej doručienke, podľa ktorých list žalobcu zo dňa 5.3.2015 osobne žalovaný v 2. rade prevzal. Je síce treba súhlasiť so záverom žalovaného v 2. rade, že veriteľ právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej pohľadávky môže použiť do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, čo nakoniec vyplýva aj z ustanovenia § 565 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale toto právo by stratil, len ak by dlžník už s ďalšími splátkami nebol v omeškaní. Žalovaní ale so splátkami boli v omeškaní permanentne od 15.6.2014 až do 15.3.2015, keď dňa 9.3.2015 uhradili splátku vo výške 150,- Eur. Žalobca tak ku dňu 5.3.2015, kedy právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka použil, právo požiadať o splatenie celého zostatku úveru mal..

Vychádzajúc z uvedeného súd ustálil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru dňom 5.3.2015 došlo v súlade s už citovanými ustanoveniami (§ 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka) a úver

poskytnutý žalobcom žalovaným na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 10.3.2010 sa týmto dňom stal predčasne splatným s následkom straty možnosti žalovaných tento úver splácať zmluvne dohodnutými splátkami.

K námietke žalovaného v rade druhom, že podmienky zmluvy o odstúpení od zmluvy o úvere sú neplatné, súd uvádza, že k odstúpeniu od zmluvy žalobcom nedošlo, preto súd nepovažuje za potrebné platnosťou zmluvných podmienok o odstúpení (čl. VII. zmluvy) sa zaoberať.

Podľa žalobcu dlh žalovaných ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bol vo výške 7.809,49 Eur a pozostával z istiny vo výške 7.168,71 Eur a z nesplatených úrokov za úver vo výške 640,78 Eur. Toto tvrdenie žalobcu korešponduje s údajom v žalobcom predloženým výpisom z úverového účtu žalovaných a keďže žalovaní toto tvrdenie žalobcu nespochybňovali, súd v zhode so žalobcom ustálil, že dlh žalovaných na úvere, ktorého vrátenie je predmetom sporu, bol ku dňu 5.3.2015 vo výške 7.809,49 Eur.

Z výpisu z úverového účtu žalovaných, ktorý predložil žalobca súd zistil, že po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a to dňa 9.3.2015 žalovaní na úver uhradili splátku vo výške 150,- Eur a dňa 13.5.2015 uhradili ďalšiu splátku vo výške 72,78 Eur, čo žalobca súdu oznámil písomným podaním zo dňa 29.7.2013. Obe tieto čiastočné plnenia je treba započítať na úhradu dlhu žalovaných, v dôsledku čoho súd dlh žalovaných ku dňu meritórneho rozhodnutia ustálil vo výške 7.587,21 Eur.

Po zistení, že žalovaní takto vyčíslený dlh nenamietajú a jeho výška vyplýva z listín predložených samotným žalobcom, uložil žalovaným tento dlh a v uvedenej výške titulom vrátenia úveru žalobcovi splniť.

Žalobca sa voči žalovaným podanou žalobou domáha tiež zaplata úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc od 6.3.2015 s tým, že úroky z omeškania za dobu od 6.3.2015 do 31.3.2015 skapitalizoval sumou 27,36 Eur a od 1.4.2015 žiadal úroky z omeškania v už uvedenej výške 5 % ročne zo sumy 7.659,49 Eur až do jej zaplata. Po tom, čo žalovaní dňa 13.5.2015 žalobcovi poskytli čiastočné plnenie vo výške 72,28 Eur, žalobca svoju žalobu vzal čiastočne, a to o sumu plnenia späť a zároveň upravil výrokovú časť žaloby aj vo vzťahu k úrokom z omeškania tak, že od 1.4.2015 úrok z omeškania vo výške 5 % ročne a zo sumy 7.659,49 Eur žiadal iba do 13.5.2015 včítane s tým, že počnúc od 14.5.2015 žiadal úrok z omeškania v uvedenej výške zo sumy 7.587,21 Eur.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení ku dňu 6.3.2015, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Už v predchádzajúcej časti dôvodov tohto rozsudku súd konštatoval, že pokiaľ žalobca dňom 5.3.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, konal v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V dôsledku uvedeného žalovaní dňom 6.3.2015 boli povinní svoj dlh z úveru, k uvedenému dňu vo výške 7.809,49 Eur, splniť. Žalovaní ale svoju povinnosť v uvedený deň nesplnili, preto týmto dňom sa dostali do omeškania so zaplatením sumy 7.809,49 Eur a žalobcovi vzniklo právo na zaplata úrokov z omeškania vo výške podľa citovaných zákonných ustanovení a zo sumy 7.809,49 Eur. Úhradou sumy 150,- Eur dňa 9.3.2015 sa dlh žalovaných k uvedenému dňu znížil na sumu 7.659,49 Eur, preto počnúc od 10.3.2015 žalovaní boli v omeškani so zaplatením sumy 7.659,49 Eur až do dňa 13.5.2015, kedy žalobcovi uhradili 72,28 Eur, čím ich dlh sa znížil na sumu 7.587,21 Eur, preto od 14.5.2015 sú žalovaní v omeškani so zaplatením sumy 7.587,21 Eur až doposiaľ.

Vzhľadom na uvedené a po zistení, že v zmysle ustanovenia § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. bol ku dňu 6.3.2015 úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne (5 % základná sadzba plus 0,05 % základná úroková sadzba ECB), čo je viac než žalobca žiada uložiť žalovaným, súd obom žalovaným uložil povinnosť, okrem zaplata sumy 7.587,21 Eur ako dlhu na úvere ku dňu meritórneho rozhodnutia

súdu, zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.809,49 Eur od 6.3.2015 do 9.3.2015, zo sumy 7.659,49 Eur od 10.3.2015 do 13.5.2015 a od 14.5.2015 zo sumy 7.587,21 Eur a to až do jej zaplata. Pre poriadok súd dodáva, že súd počiatok omeškania žalovaných ustálil v zhode so žalobcom dňom 6.3.2015 a pokiaľ žalobca vo výroku svojej žaloby úroky z omeškania žiada odo dňa 1.4.2015, je tomu tak preto, že ako vyplýva z obsahu jeho žaloby, úroky z omeškania za dobu od 6.3.2015 do 31.3.2015 skapitalizoval sumou 27,36 Eur a sú súčasťou istiny, ktorú žaloba žiadala zaplatiť žalobou, t. j. súčasťou sumy 7.719,99 Eur (rovnako ako aj úroky z úveru za rovnaké obdobie skapitalizované sumou 33,14 Eur).

Žalobca podanou žalobou sa ďalej domáhal, aby súd žalovaným uložil povinnosť zaplatiť mu nielen dlh z úveru, ktorý v zhode so súdom ku dňu 5.3.2015, t.j. ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, určil vo výške 7.809,49 Eur a úroky z omeškania za dobu od 6.3.2015 do splnenia dlhu, ale tiež úroky z úveru vo výške 6,49 % ročne, t. j. vo výške zmluvne dohodnutej za dobu od 6.3.2015 až do splnenia dlhu, pričom za dobu od 6.3.2015 do 31.3.2015 žalobca tieto úroky skapitalizoval sumou 33,14 Eur a potom počnúc od 1.4.2015 úroky v uvedenej výške žiadal zo sumy 7.168,71 Eur do zaplata uvedenej sumy a po zaplata sumy 72,28 Eur žalovanými, zo sumy 7.168,71 Eur žiadal uvedené úroky od 1.4.2015 do 13.5.2015 a od 14.5.2015 zo sumy 7.096,43 Eur až do jej zaplata.

Žalovaný v 2. rade v tejto časti žalobu žalobcu žiadal zamietnuť, dôvodiac, že veriteľovi po vyhlásení splatnosti úveru patria iba úroky z omeškania, nie aj úroky z úveru. Poukázal pritom na dôvody rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015 sp. zn. 6Co 190/2014, rozsudok toho istého súdu vo veci sp. zn. 6Co 182/2011 i uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 4Obo 143/98.

Žalobca svoj nárok v tejto časti opiera o čl. VII. bod 6 zmluvy, ktorý ho oprávňuje požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplata celej pohľadávky a to aj po odstúpení od zmluvy, aj keď zároveň dodáva, že toto ustanovenie nebolo ním aplikované, lebo k odstúpeniu od zmluvy nedošlo. Má za to, že nárok na úrok za úver až do reálneho vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov nie je zmluvným dojednaním, zmluvnou podmienkou podľa § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ktorej neprijateľnosť by mala byť posudzovaná a ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Nárok na úrok za úver vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497, § 502 a § 503). Tento nárok nevyklučujú žiadne ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky. Poukázal pritom na niektoré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, napríklad uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.12.2015 sp. zn. 13Cb 117/2015 i rozsudok toho istého súdu zo dňa 28.1.2015 č.k. 43Cob 239/2015-143, podľa ktorých veriteľ má právo na úroky z úveru aj po splatnosti úveru v dôsledku omeškania dlžníka. Napokon dodal, že v prípade akceptácie právnych záverov žalovaného v rade druhom, by sa veriteľ uplatnením práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka dostal do horšieho postavenia ako pred jeho uplatnením, nakoľko stráca nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky a dlžník do pozície výhodnejšej, nakoľko užíva peňažné prostriedky zadarmo, hoci dôvod, ktorý viedol veriteľa k zospolata úveru bol práve na strane dlžníka.

Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách už zaoberala. Súhrne možno povedať, že v praxi súdov Slovenskej republiky sa vykryštalizovali dva diametrálne odlišné názory na riešenie tejto otázky. Časť súdov Slovenskej republiky zastáva názor, že veriteľovi úroky z úveru patria aj po splatnosti pohľadávky, o čom, okrem iných, svedčia aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veciach sp. zn. 41Cob 403/2015 a sp. zn. 43Cob 239/2015 (pôvodne vec Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13Cb 117/2015), na ktoré sa odvoláva aj žalobca a ďalšia časť súdov zasa názor, podľa ktorého, po splatnosti pohľadávky veriteľovi úroky z úveru nepatria, ale iba úroky z omeškania, prípadne iné sankcie, napríklad zmluvná pokuta (napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015 č. k. 6Co 190/2014-65, pôvodne vec Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C 29/2014) o ktorý svoje právne závery opiera žalovaný v 2. rade.

Súd pri riešení otázky úrokov z úveru uplatňovaných žalobcom za dobu po ním vyhlásenej mimoriadnej splatnosti úveru až do jeho zaplata, t.j. za dobu od 6.3.2015 do zaplata úveru, sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom Krajského súdu v Prešove v jeho už citovanom rozsudku zo dňa 30.6.2015 č. k. 6Co 190/2014-65 a s dôvodmi v tomto rozhodnutí uvedenými. Označené rozhodnutie súdu tvorí obsahovú súčasť spisu v tejto právnej veci, v dôsledku čoho súd nepovažuje za efektívne opakovať dôvody, na základe ktorých Krajský súd v Prešove dospel k záveru, že veriteľovi, v tomto prípade žalobcovi úroky z úveru za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, t.j. za dobu od 6.3.2015 do

zaplatenia úveru, nepatria. V celom rozsahu poukazuje v tomto smere na odôvodnenie označeného súdneho rozhodnutia, v časti týkajúcej sa úrokov z úveru po splatnosti úveru a preberá ich ako svoje vlastné.

K výhradám žalobcu voči takémuto právnomu záveru, v konaní prezentovanému žalovaným v druhom rade, súd považuje za potrebné uviesť: Neobstojí tvrdenie, že nárok na úrok za úver až do reálneho vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov nie je zmluvnou podmienkou podľa § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ktorej neprijateľnosť by mala byť posudzovaná. Súd už v predchádzajúcej časti dôvodov tohto rozsudku konštatoval, že úver poskytnutý žalobcom žalovaným je úverom spotrebiteľským, na ktorý sa vzťahuje zákonná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a násl. Občianskeho zákonníka i úprava spotrebiteľských úverov podľa v čase uzavretia zmluvy platného zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorých je zrejmé, že dohoda zmluvných strán o úroku z úveru patrí medzi esenciálne (nevyhnutné) náležitosti zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z.z.) a nemôžu byť preto pochybnosti o tom, že dohoda o úroku z úveru je zmluvnou podmienkou a ani o tom, že podlieha súdnemu dozoru čo do jej prijateľnosti. Ostatné námietky žalobcu sú riešené v citovanom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, na ktoré sa súd v tomto konaní odvolal.

Vzhľadom na uvedené súd obom žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi (žalovaní sú spoludlžníkmi a preto je daná ich solidárna /spoločná/ povinnosť splniť dlh z úveru) sumu vo výške 7.587,21 Eur spolu s 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 7.809,49 Eur od 6.3.2015 do 9.3.2015, zo sumy 7.659,49 Eur od 10.3.2015 do 13.5.2015 a zo sumy 7.587,21 Eur od 14.5.2015 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobca pred prvým pojednávaním vzal svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 72,78 Eur s príslušenstvom, preto súd v súlade s ustanovením § 96 O.s.p. v tejto časti konanie zastavil a v prevyšujúcej časti (v časti úrokov z úveru po jeho splatnosti), z dôvodov uvedených vyššie, žalobu žalobcu zamietol.

Žalovaní pre prípad uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi ním žiadané plnenie, žiadali túto povinnosť povoliť splniť v mesačných splátkach vo výške 100,- Eur.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vzhľadom na výšku dlhu súd nepovažoval za primerané povoliť žalovaným na jeho splnenie splátky v nimi navrhovanej výške. Navyiac žalovaní v konaní nepreukázali také majetkové a sociálne pomery, ktoré by povolenie splátok odôvodňovalo.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p. Žalobca včas podal návrh na náhradu trov konania, výšku ktorých ale nevyčíslil. Žalovaná náhrady trov konania sa výslovne vzdala a za vzdanie sa nároku na náhradu trov konania treba považovať aj návrh žalovaného v 2. rade, ktorý právne s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. a skutkovo na okolnosť, že o nesplácaní úveru nemal vedomosť, navrhol účastníkom konania náhradu trov vzájomne nepriznať.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť

Odhliadnuc od skutočnosti, že ani prípadná nevedomosť žalovaného v 2. rade o nesplácaní úveru by ho nezbavila povinnosti nahradiť, v prípade úspechu žalobcu v konaní, žalobcovi vzniknuté trovy, lebo vzhľadom na spoludlžnícky pomer k žalobcovi ide na strane žalovaných o nerozlučné procesné spoločenstvo, v konaní bolo preukázané, že žalovaný v rade 2. sa najneskôr z doručeného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktoré do vlastných rúk, podľa v spise pripojenej fotokópie poštovej doručky, dňa 16.3.2015 prevzal, dozvedel o nesplácaní úveru. Ani v prípade, žeby o nesplácaní úveru nevedel, nie sú splnené podmienky § 150 ods. 1 O.s.p., lebo nejde o dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd preto ustálil, že o náhrade trov konania žalobcovi treba rozhodnúť podľa pomeru jeho úspechu a neúspechu v konaní a že náhradu trov konania sú povinní obaja žalovaní.

Žalobca sa v konaní domáhal voči žalovaným, po započítaní istiny, úrokov a úrokov z omeškania do rozhodnutia súdu, peňažného plnenia vo výške 8.749,51 Eur (7.719,99 Eur na istine, 580,67 Eur na úrokoch a 448,58 Eur na úrokoch z omeškania) a priznané mu bolo peňažné plnenie vo výške 8.031,82 Eur (7.587,21 Eur na istine a 444,61 Eur na úrokoch z omeškania). Žalobca bol tak v konaní úspešný v rozsahu 91 % a neúspešný v rozsahu 9 %. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu je tak 91:9, v dôsledku čoho žalovaní sú povinní žalobcovi zaplatiť trovy konania v rozsahu 82 % skutočných trov.

Ako už súd konštatoval, žalobca trovy konania nevyčísľil, preto súd vychádzal z trov na strane žalobcu zrejmých zo spisu. Za takéto trovy súd považuje sumu 463,- Eur, ktorú žalobca zaplatil na súdnom poplatku zo žaloby a tak v tejto výške ustálil trovy konania na strane žalobcu.

Pri povinnosti žalovaných žalobcovi nahradiť 82 % jeho skutočných trov, sú potom povinní žalobcovi na trovách konania zaplatiť 379,66 Eur a to žalovaní spoločne a nerozdielne, vzhľadom na ich nerozlučné procesné spoločenstvo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).